

zatímco Alex rozpačitě stála sama opodál a čekala, dokud se k ní D.C. neprotlačí.

Alex se rozhlédla kolem sebe a nepřestávala žasnout. Napadlo ji, že by se možná měla štípnout, aby se ujistila, že opravdu stojí v královském paláci hlavního města Medory, Tryllinu, protože ještě před několika málo týdny neměla tušení, jak se její život bude dál ubírat. Alexini rodiče se totiž domnívali, že loňský školní rok strávila na Mezinárodní výměnné akademii nedaleko Portlandu. Ve skutečnosti ale na osm měsíců uvízla v magickém světě zvaném Medora, kde studovala na akademii Akarnae – škole pro teenagery s mimořádným nadáním.

Alex měla přes léto vymyslet nějakou výmluvu, aby se ze Země – nebo „Freyi“, jak říkali Medorané –, mohla vrátit na Akarnae, až se na podzim dveře školy zase otevrou. Když se ale vrátila na prázdniny domů, rodiče na ni čekali s celým zástupem federálních agentů.

Na Mezinárodní výměnné akademii totiž výuka skončila o týden dříve než na Akarnae a Alexini rodiče se z pracovní cesty na Sibiři vrátili, aby ji přivítali. Když se Alex nedokázali dovolat, kontaktovali vedení školy a zjistili, že se vůbec nezapsala. Po vyslechnutí této zprávy přestali panikařit a místo toho začali přímo hysterčit. Jejich dcera byla skoro celý rok nezvěstná, a oni o tom neměli ani ponětí. Do pátrání se rychle zapojil nespočet policistů, soukromých vyšetřovatelů i federálních agentů. Když Alex nepochodila s narychlo vymyšlenou historkou o tom, že se na několik měsíců přidala k cirkusu, musela rodičům říct pravdu a doufat, že ji hned nepošlou na psychiatrii. Jelikož Alex zprvu nechtěli věřit, rozhodla se jim předvést jasný důkaz, že nezešílela. Silou vůle přímo uprostřed obývacího pokoje zhmotnila dveře, skrze které vzala svou zaskočenou matku a otce na Medoru.

Alex je oba s vytřeštěnými očima zavedla přímo do kanceláře Darriuse Marsella – ředitele školy a jejího dobrého přítele –, protože si uvědomila, že on to jejím rodičům vysvětlí daleko lépe než ona. A to

taky udělal, když jim Alexin pobyt na akademii zrekapituloval takovým způsobem, že tomu byli schopni nejen porozumět, ale také na vlastní oči viděli, jak se jejich dcera proměnila. Během měsíců, které Alex na Akarnae strávila, výrazně posílila po fyzické i psychické stránce a našla si dobré přátele, díky kterým byla šťastnější než dřív.

Pak ale stejně zase začali bláznit, když se Darrius zmínil o Alexiných nešťastných příhodách s vyhnaným meyanským princem Avenem Dalmartou.

Alex si nebyla jistá, co je znepokojilo víc: fakt, že se jakýsi nesmrtelný zlosyn snažil získat moc nad živoucí knihovnou, aby se dostal do ztraceného města – když o tom Alex přemýšlela, ani jim to nemohla mít za zlé –, nebo fakt, že pokud by mu tenhle plán vyšel, navázal by na něj vyhlazením celé lidské populace Medory.

V tu chvíli Alex napadlo, že by možná bylo lepší, kdyby to Darrius nevysvětloval tak zešířoka. Dokonce se zase začala obávat, že ji rodiče někam zavrou – tentokrát pro její vlastní bezpečí.

Aby se uklidnili, dopřáli si několik šálků čehosi, co Alex po čichu nepřípadalo jako *obyčejný čaj*. Když se trochu uvolnili a Darrius odpověděl na většinu jejich otázek – naštěstí vynechal tu část, kde Alex málem podlehla bodnutí –, vydali se s ní zaraženě zpátky domů.

Domnívala se, že ji už nikdy nespustí ani na vteřinu z očí, takže ji nesmírně překvapilo, když ji o několik dní později oznámili, že bude moct příští rok znovu nastoupit. Zdálo se, že když je přešel prvotní šok – a pravděpodobně potlačili všechny zmínky o Avenovi –, uvědomili si, jak přínosných těch posledních osm měsíců na Akarnae pro Alex bylo. Sami byli nebojácní průzkumníci, takže by od nich bylo pokrytecké, kdyby vlastní dceři upírali příležitost prožít skutečné dobrodružství – nebo jí to takhle alespoň vysvětlili.

Ať už měli jakýkoliv důvod, byla Alex příliš nadšená, než aby jejich rozhodnutí zpochybňovala. Dokud nedodali, že celý ten rok stráví na Medoře společně s ní.